

дойде на лозето и ти два реда да изкараш? Щѣха да станатъ четири.

Станка: Та не ми ли стига кжщната работа, ами и на лозе да ида. Цѣлъ день кракъ не съмъ превила.

Петко: Кой знае кжде си лежала на сѣнка и сега си станала. Не вѣрвамъ да си сготвила и за ядене нѣщо.

Станка: И работа искашъ, и готвене искашъ. Много искашъ.

Петко: И тази хубава!... Цѣлъ день да работя и гладенъ да легна. Я стани и сготви нѣщо!

Станка: Не, не искамъ. Утре ще трѣбва да се измива гърнето. А азъ не искамъ да го мия.

Петко: Е, че какво? Азъ ли да го измия! (Клати отрицателно глава). Това не е е мжжка работа.

Станка: Че и на менъ ми омръзна да мия и готвя. Та азъ не съмъ ти робиня тука!

Петко: Брей, че кой знае колко трудна работа е това! Ами ако бѣше дошла и да копаешъ?

Станка: Като не е трудна, измий го ти, защо карашъ мене? Пъкъ и ти не си изморенъ. Кжщната работа е по-трудна.

Петко: Това е твоя работа и ти ще я извършишъ. Хайде по-скоро, че много съмъ гладенъ!

Станка: И азъ съмъ гладна, но ще мина какъ да е. А ако омиешъ гърнето, ще сготвя каша.

Петко: Я слушай, тогава ще си сваримъ каша въ гърнето, ще вечеряме и ще си легнемъ. Утре заранъ, който прѣвъ заговори, той ще дигне софрата и ще измие гърнето.

Станка (Радостно): Добре. Много добре. Вижъ съ това съмъ съгласна. (Става и отива къмъ огнището). Хайде иди донеси дърва, а азъ да приготвя гърнето.

Петко (Излиза и после бързо се връща): Отъ кои дърва да донеса? Отъ тънкитѣ ли, или отъ дебелиѣ?

Станка: Отъ тънкитѣ ще донесешъ, ами отъ кои!

Петко (Връща се съ дърва): Ето дървата. Хайде по-скоро, че както съмъ изгладнѣлъ, цѣлото гърне нѣма да ми стигне.

Станка: А, за ядене те бива, ама за работа!...

Петко: Е, че не работя ли? Нали ти донесохъ дърва?

Станка: Слагай софрата.

Петко: Кжде е тя? (Озърта се). Ха ето я. (Приготвя софрата и столчетата). Чакай да приготвя и лъжицитѣ. (Като взема лъжицитѣ отъ поллицата, сваля една кутия съ червенъ пиперъ и го разсипва).

Станка: Е, каква я завърши сега? На какво прилича това? Ахъ, ти мързеланко и убитнико. По-скоро да го събирашъ, че не ми е работа. Само този ми е червения пиперъ. (Стрелка го съ ржка).

Петко (Събира червения пиперъ): Ха, нищо де, нищо. Азъ защо не обичамъ бързата работа. Хайде по-скоро, че съмъ гладенъ.

Станка: Ето готова е вече. (Снема гърнето, слага го на софрата). Е, сѣдай сега, не стой правъ като бухалъ.

Петко (Отива при софрата. Сѣда на столчето, поваля се и обръща цѣлата софра. Станка хваща гърнето): Охъ, че се ударихъ!